

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA :

34170 Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177

PODUREDNIŠTVO :

34100 Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L. 1.250

Letna naročnina L. 2.500

Letna inozemstvo L. 3.500

Poštno čekovni račun: št. 24/12410

Leto XIX. - Štev. 49

Gorica - četrtek, 14. dec. 1967 - Trst

Posamezna številka L 50

Neslovenske stranke in naš narodni obstoj

Na drugem mestu v tej številki našega lista prinašamo pojasnilo, ki nam ga je poslal g. Dušan Hreščak iz Trsta. K temu pojasnilu želimo povedati nekaj načelnih misli k problemu, ki se za pojasnilom skrivajo, namreč k problemu Slovencev v italijanskih strankah.

PRAVICA DO NARODNEGA OBSTOJA

Predvsem menimo, da je prva neodsvojljiva pravica vsake narodne manjšine do narodnega obstoja. To je naravna pravica, ki pritiče vsakemu živemu bitju, vsakemu živemu organizmu. Narod je pa tudi tak živ organizem, saj ga sestavljajo ljudje, ki mislijo, čutijo in hočejo. Zato je prva pravica vsake narodne manjšine pravica do narodnega obstoja, to je, da živi kot kulturna skupnost s svojim jezikom, tradicijami, ustanovami, organizacijami. Saj se narod loči od naroda prav po svojih kulturnih vrednotah in ne morja po svojih tovarnah, železnicah, avtomobilih, palačah in podobnem. Tehnika in civilizacija nista »narodni«.

Pravica do kulturnega življenja pa nalaga članom narodne manjšine dolžnost, da svojo kulturo ljubijo, da se zanjo navdušujejo, da svojo narodno kulturo gojijo, da iz nje in zanjo živijo. To je dolžnost, ki izvira iz narave same.

Danes v sedanjih demokratični Italiji tega narodnim manjšinam nihče uradno ne opreka, saj so te pravice zaščitene v ustavi. Tudi v Cerkvah je zlasti po zadnjem koncilu zagotovljena pravica vsem do lastne kulture v okviru liturgije in verskega življenja.

Zaradi tega zavisi predvsem od naše manjšine same, ali se bo kot narod ohranila ali se pa prepustila asimilacijskemu procesu.

NESLOVENSKE STRANKE IN ASIMILACIJA

Za obstanek nekega naroda in tudi neke narodne manjšine pa ni važna samo kultura, prav tako je važna politična volja, politična zavest. To je razvidno posebno lepo v zgodovini našega slovenskega naroda. Sele ko je v revoluciji leta 1848 in zlasti še po narodnih taborih v šestdesetih letih prejšnjega stoletja dozorela slovenska politična zavest in prodrla med najširše množice, smo Slovenci kot narod začeli živeti. To se pravi, da smo postali narod takrat, ko smo se začeli tudi politično uveljavljati po svojih narodnih zastopnikih v dunajskem parlamentu, v deželni zborih in v občinskih svetih. Tedaj smo postali res narod in nismo bili več samo ljudstvo. Od takrat dalje ni nobenemu slovenskemu zavednemu človeku prihajala misel, da bi volil nemške ali druge neslovenske politične zastopnike. Kdor je to delal, so ga zmerjali »nemškutar« ali »lahonar« ali »madžaron«.

Tako je bilo v naši preteklosti, dokler niso prišli neki ljudje, ki so začeli oznanjati internacionalizem v imenu solidarnosti med delavci. Tedaj so začeli ljubiti slovenskega delavca, naj voli za neslovenske stranke in za neslovenske kandidate. Marsikdo je nasedel in tako delal. Toda najbolj razgledani socialisti, kot npr. dr. Tuma, so kmalu spoznali, da je takšna taktika naša narodna smrt. Zato so začeli misliti na lastno slovensko socialistično stranko, ki naj poleg pravic delavcev zagovarja tudi narodne pravice Slovencev. Uvideli so namreč, da je lepa beseda »internacionalizem« le fraza, ker socialistične stranke velikih narodov, kot so bili Nemci in v Trstu Italijani, vedno gredo za tem, da asimilirajo narodne manjšine.

S takimi političnimi izkušnjami smo prišli Slovenci na Primorskem v drugo svetovno vojno, ko si je v letih 1941 do 1945 ves monopol nad Slovenci hotela priboriti komunistična partija Slovenije. Zvesta naukom marksizma je ob koncu vojne porinila vstran narodnostno načelo in tu na narodnostno mešanem ozemlju začela oznanjati nenaravno politično stajanje

med slovenskimi in italijanskimi množicami v okviru protifašističnih organizacij. Nastala je UAIS (Unione antifascista italiano-slovena) in druge slične organizacije. V isti politični kotli so vrgli ene in druge kakor srednjeveški alkimisti, ki so hoteli izdelovati zlato. Nastala je doba fratelance.

To je trajalo do preloma med Jugoslavijo in Kominformom leta 1948. Tedaj se je razodelo, kaj se je v tem kotlu skuhalo. To je s statistiko v rokah pokazal dr. Berdon v zadnji številki revije Most. Tam stoji zapisano, da se je od leta 1948 v samem Trstu asimiliralo 38 tisoč slovenskih ljudi, to je, da se je toliko oseb manj prijavilo za Slovence pri popisu leta 1961. Tam tudi dokazuje, da gre za sluzga za to dejstvo predvsem komunistični partiji Italije in posredno komunistični partiji Slovenije in njuni fratelančni politiki. To se pravi, da je politično sožitje med Slovenci in Italijani v isti stranki bilo z narodnostnega stališča dosti bolj pogubno kakor vsa leta fašistične diktature.

To so dejstva, ki jim nihče ne more oporekati.

SLOVENSKE POLITIČNE STRANKE SO NUJNO POTREBNE

Zato moramo z narodnostnega stališča dati prav tistim slovenskim politikom, ki so leta 1947 ustanovili na Goriškem in Tržaškem Slovensko demokrasko zvezo kot samostojno slovensko politično organizacijo, in pa tržaškimi politikom, ki so pozneje osnovali Slovensko skupnost. V nobenem primeru pa ne moremo z narodnostnega stališča odobravati tistih naših politikov, ki so ustanavljali najprej skupne politične organizacije med Slovenci in Italijani v imenu fratelance in ki zagovarjajo sedaj politično stajanje Slovencev v vsedrjavne politične stranke, pa naj bodo katere koli barve. Ugotovitve dr. Berdona in Draga Legiša nam pričajo, da to pomeni skorajšnjo narodnostno smrt oziroma samomor. Tako je, pa naj bo nekaterim prav ali ne. Zaman se bomo trudili za kulturno in tudi versko samostojno življenje Slovencev v Italiji, če ne bomo imeli lastnih slovenskih političnih organizacij in strank. Življenje naroda je tako prepleteno, da ne more živeti ena vrednota brez druge, vsaj v sedanjih demokratičnih razmerah ne.

Ostane torej nujno, da ohranimo in utrdimo svoje lastne politične organizacije in stranke, če nečemo storiti žalostnega narodnostnega samomora. To je jasno izpovedal tudi pisatelj Boris Pahor v zadnjih številkah revije Zaliv.

(r+r)

Sedaj je Kennedy resnično mrtev

Sedanjí severnoameriški predsednik L. Johnson je preveč različen po značaju in gledanju na politiko od pokojnega predsednika Kennedyja, da bi mogel nadaljevati smer svojega predhodnika. Znano je, da si je Kennedy ustvaril okoli sebe poseben »možganski trust«, to je skupino svetovalcev, po katerih je sprejemal važne odločitve. Po predsednikovi smrti so se ti svetovalci drug za drugim odtrgali od Johnsona, med prvimi pravosodni minister Robert Kennedy, brat umorjenega. Le eden je vztrajal vse doslej: obrambni minister Robert Mc Namara.

Preden je postal minister, je bil upravnik Fordovega avtomobilskega podjetja, kjer je prejemal za svoje deio letnih pol milijona dolarjev. Na prošnjo Johna Kennedyja se je odpovedal tej donosni službi in se pridružil Kennedyju kot član vlade. Kot človek reda in z velikim smislom za organizacijo dela je kmalu prišel v spor z generali, ki so hoteli, da vedno obvelja

Komunisti v Sovjetski zvezi in drugod po svetu so proslavili petdesetletnico oktobrske revolucije, ki je dala oblast v Rusiji v roke Leninu in njegovim boljševikom. Kljub mnogim napakam, ki so jih napravili v preteklosti in delno tudi že priznali, so ponosni na to, kar so dosegli ali uresničili. V nekaterih stvareh mi katoličani delimo veselje z njimi. Tudi njihova dela vsebujejo mnogo dobrega. Toda ostalo je še marsikaj, kar nas napolnjuje z žalostjo in nasili, da komunizem zavračamo. Dejstvo je, da od sedaj komunizem kljub socialnemu, kulturnemu in tehničnemu napredku v Sovjetski zvezi še ni popravil krivic, ki jih je s svojo diktaturo povzročil človeštvu in storil Bogu.

Zapostavljena Slovenija

V Jugoslaviji so ponovno podražili bencin, to por za 20 starih dinarjev. Razlog za podražitev naj bi bil vzdrževanje in modernizacija jugoslovanskih obstoječih cest ter gradnja modernega hitrega cestnega omrežja. Vsekakor prepričljiv razlog in niti porabniki bencina mu ne bi nasprotovali če...

Na ta »č« Francè Avčín v ljubljanskem dnevniku *Delo* pristavlja: Če sploh katera republika potrebuje res sodobno moderno cestno omrežje, ga najprej potrebuje Slovenija. Skozi njo prihaja v državo vsaj devet desetlin mednarodnega prometa iz držav s trdnjo valuto. In kako reagira Beograd na vse to? V Sloveniji naberejo tekom leta prav zaradi silnega turističnega prometa v sklad za ceste dvajset milijard dinarjev, dobijo pa nazaj za vzdrževanje cest le eno. Ne moremo se ubraniti vtisa, da ti težko zbrani denarji s prodajo bencina v Sloveniji pronicajo drugam in v druge smotre, ki s cestami nimajo ničesar opraviti. Ob taki delitvi bencinske cestnine je prisiljena Slovenija iskati tuje kredite v inozemstvu, namesto da bi jih dal Beograd. Dogaaja se isto kot s koprsko železnico. Medtem ko gradi železnico Beograd-Bar Srbija iz zveznega proračuna namesto iz svojega republiškega, so si pa morali Slovenci 31 km proge iz Prešnice v Koper zgraditi iz lastnih sredstev in zaslužkov, korist bo pa imela od proge vsa država. Pa je treba še povedati, da so neki krogi, gotovo neslovenski, gradnji železnice na vso moč nasprotovali.

Sosedje Slovenije daljnovodno gradijo s severa in zahoda hitro cestno omrežje, ki

Komunizem ostaja slej ko prej za posameznike in narode velika nesreča, ki se ga moramo bati in se ga varovati kakor kuge in lakote. Toda takoj priznamo: ta nesreča je grenki sad izdaje, ki so jo mnogi kristjani zagrešili na račun Kristusovega evangelija.

POS LANSTVO KRISTJANOV V BREZBOŽNI DRUŽBI

Ta evangelij, veselo in privlačno poslanico ljubezni, je Kristus oznanil, ne da bi ga zapisal na pergament. Tudi prvi kristjani ga niso širili s pisano knjigo, temveč s svojim zgledom, s svojo ljubeznijo, s svojo krvjo. Na isti način bo treba pokristjaniti današnji svet. Celó v deželah, kjer so božji sovražniki uničili vse knjige sv. pi-

sma, se da evangelij še vedno brati iz življenja in ravnanja kristjanov, v katerih Kristus živi.

Od teh kristjanov, ki živijo sredi komunističnega sveta, zahteva njih Učenik nekaj herojskega: da pozabijo na vse zlo, ki je bilo Cerkvi zadano v zadnjih petdesetih letih, kajti ljubezen ne misli na hudobijo. Biti morajo možje molitve, ki preden začnejo razgovor z bližnjim, najdejo čas za razgovor z Bogom. Znati morajo umreti s Kristusom, saj je on sam obljubil, da ko bo povzdignjen na križ, bo vse pritegnil k sebi — tudi komuniste. Povezani morajo biti z vezmi ljubezni, saj bodo imeli na ta način vedno Kristusa med seboj.

Ta starodavni način osvajanja za Kristusa je uspešen ob vsakem času in na vsakem kraju, tudi za Železno zaveso. Kajti pristni kristjani niso nikdar saboterji. Živijo kot jagnjeta med volkovi. Ne rušijo komunistične družbe, pač pa spreminjajo mišljenje ljudi. Ne oznanjajo uporov, pač pa poudarjajo, da imamo vsi pravico živeti v svobodi božjih otrok.

OD KRŠČANSTVA PREVZETI IDEALI

Da je oktobrska revolucija uspešna, je pripisati zlasti dejstvu, da so se komunisti polastili nekaterih krščanskih vrednot in jih vztrajno propagirali potem ko so bile stoletja pozabljene med kristjani. Te vrednote so ideali bratstva med narodi, pomoč revnim in manj razvitim ljudstvom, svoboda mišljenja, govorjenja, združevanja, samostojnost narodov, mir na zemlji. Ves svet si želi teh vrednot in da se čimprej uresniči. Milijoni ljudi so vsak hip pripravljeni, da slede tistim, ki se napravijo zastavonoše teh idealov.

Tu moramo iskati vzrok, da so mogli komunisti skozi petdeset let vplivati na ljudske množice z neko mistično silo in uživali simpatije premnogih idealistov.

VELIKA URA KRISTJANOV

Sedaj pa prihaja vedno hitreje grenka ura tudi za komuniste. Premnogi, zlasti v razumniških krogih, spoznavajo, da tudi komunizem izdaja te ideale. Znova se pričena veliko iskanje resnice. Prav to obdobje je prilika za Cerkev, da napolni praznino v dušah in v množicah, ki se je razkrila z neučinkovitostjo marksističnega nauka in revolucionarnih gesel.

Prešel je čas obsodb in izobčenj nasprotnika. Bolj kot konzervativna mora Cerkev obsoditi lažno krščanstvo. Obnoviti ga mora v prvotnem duhu in prepajati s pravnimi ideali. Zadnje okrožnice papežev Janeza XXIII. in Pavla VI. so prav v tej smeri silen klic k spreobrnjenju. Vsakega kristjana silijo k notranji prenovitvi. Vrniti se je treba h Kristusovemu duhu. Samo ta duh lahko omogoči razgovor s svetom, tudi s komunisti, ker je duh usmiljene ljubezni. Verjetno pri vodilnih komunistih ne bomo uspeli: preveč koristi imajo od sistema, na čigar račun se dobro imajo. Toda je še toliko drugih, razočaranih idealistov in iskatelev resnice, ki so nemirni, ker še niso našli Boga. Bodimo zato kot majhni odrešeniki, ki gredo skozi svet in povsod puščajo za seboj sij božje navzočnosti.

P. Werenfried von Straaten

Več bomb kot v drugi svetovni vojni

Po podatkih iz glavnega štaba severnoameriške vojske je bilo odvzelenih na Vietnam od začetka spopadov 1.630.000 ton bomb, to je več kot na Evropo med drugo svetovno vojno. Za Vietnam je bilo do sedaj porabljenih dvakrat več bomb kot v korejski vojni ali trikrat več kot v bojih na Tihem oceanu med drugo svetovno vojno. Na vsak kvadratni kilometer Vietnama je padlo 12 ton bomb.

V letalih so ZDA izgubile nad Vietnamom v obdobju spopadov 1801 letalo, kar znaša pet milijonov dolarjev t.j. dvakrat več kot znaša vsa letošnja gospodarska in vojaška pomoč Severne Amerike tujini.

Minister Tolloy v Trstu

Med svojim povratkom iz daljšega potovanja v Jugoslaviji, Romuniji in Bolgariji, se je minister za zunanjo trgovino Tolloy ustavil en dan v našem mestu. Na tiskovni konferenci je poudaril posebno vlogo Trsta in naše dežele za razmah trgovine z vzhodno Evropo. Minister Tolloy se je med drugim udeležil tudi slovesne umestitve upravnega sveta pristaniške ustanove. Novi predsednik upravnega sveta je dr. M. Franzil, bivši tržaški župan.

Šli smo v Fatimo in Lurd

Pred odhodom iz Fatime 19. septembra zjutraj se je skupina tržaško-goriško-koroških romarjev slikala pod kipom Brezmadežne pred poslopjem romarskega hospica Modre armade. Prav pod kipom v zadnji vrsti, največjega po postavi, je videti sedaj že pokojnega duhovnika Jožeta Vidmarja.

Ime Fatima je arabskega porekla. V časih, ko so tam še bivali Arabci, je nastala legenda o maverskem dekletu Fatimi, ki je bila hči vezirja v Alcácer do Sal. Postala je katoličanka, da se je mogla poročiti s svojim krščanskim vitežem, kateri jo je bil ugrabil iz ljubezni. Krstili so jo za Oureano; enako so preimenovali tudi mesto Abdegas, kraljev poročni dar novoporočencema, v Oureana, danes Ourem, kakih šest kilometrov od Fatime. Toda Oureana je zgodaj umrla; od žalosti je njen mož vstopil v benediktinski samostan, potem ko ji je sezidal nad grobom še malo, lično Marijino cerkev, ki je še danes ohranjena.

Danes šteje Fatima okoli 2500 duš. Pravzaprav Fatima niti ni kraj, temveč skupina več zasolkov. V enem izmed njih, v Aljustrelu, so bili doma trije pastirčki. Irijska globel je od tega kraja oddaljena 3 km. Ljudje se bavijo s poljedelstvom in vinogradi ter goje živino. Povsod je videti sredozemski hrast, ki je za pokrajino najbolj značilen.

SVOJSTVENOST FATIME

Fatima ni Lurd. Nikjer ni videti stojnic, vsiljivih kramarjev, hrupnih gostič in zabavišč. Fatima je ostala kraj molitve, zbranosti, tihote, pokore. Cerkvenim oblastem je izkušnja iz Lurda prav prišla, da so pravočasno pokupile ves svet okrog globeli. Brez cerkvenega dovoljenja nihče ne more kaj zgraditi ali postaviti. Za romarje so na razpolago moderno opremljeni hospici, ki so vsi v rokah redovnih družb. V njih je prostorna kapela, trgovina s spominki, obednica, sobe s tušem. Strežejo vlijudna dekleta, hrana je obilna in okusna, cene zelo zmerne. Vse diha duha umerjenosti in zato se romar z lahkoto vključuje v fatimski duhovni svet.

Marija je želela, naj bi bila Fatima zgolj kraj pokore; romarji se te želje zvesto drže, zato pa odnašajo s seboj toliko božjega blagoslova. Iz fatimske božje poti je izključeno vse, kar diši po zabavi, turizmu, športu in trgovini. Celo policaji morajo ostati izven ograde v globeli, ker se ves ta prostor smatra za cerkev. Mnogi romajo v Fatimo peš. Po več dni hodijo po sto, tudi tri sto kilometrov daleč in pridejo bosi, kravečih nog in raztrganih nogavic ali hlač na kolienih, da tako izpolnijo eno svojih zaobljub. Prav te vrste romarji so nas najbolj pretresli. Tam na robu globeli so se pojavili, mladi očetje, še mlajše matere, na kolienih, obdani od otrok, ki so spremljali svoje starše s svečami v rokah, ko so se z razparano kožo na kolienih drsajoč pomikali na kraj Marijinih prikazovanj. Taki prizori gledalca pretresejo, še več, osramotijo. Nehote se dvigne v srcu vprašanje: »Bi bil ti zmogel storiti kaj takega?»

Drugi, ki se pripeljejo z vlakom, napravijo peš vsaj onih 15 km v hrib. Ze to potovanje je romanje. Nič ni kričavosti, nič razigranosti, vsi molijo glasno in pobožno rožni venec ter prepevajo Marijine pesmi, predvsem ono znamenito fatimsko: »Trinajstega maja - v globeli Irija - z neba se prikaže - Devica Marija.«

DAN MOLITVE IN ZBRANOSTI

V Fatimi se sredi septembra zdani šele ob sedmih zjutraj. Nedelja 17. septembra se je predstavila v težkih sivih oblakih, ki jih je veter od morske strani gnal proti vzhodu. Rahel dež je zmočil tla v globeli, tako da se je na tlakovani prostor nalepila rahla obloga blata.

Pa nas te vremenske neprilike niso motile. V Fatimi, kjer se skozi vse leto bijeta celinski in morski zrak, je to nekaj običajnega. Tudi sv. oče je doživel 13. ma-

ja več polikov kot sončnih žarkov. V svetem pričakovanju smo se približali globeli. Tam na desnem robu, gledano od bazilike, se je pokazala majhna kočica; bolj je spominjala na kako kolibo v misijonih kot pa na kapelo, ki naj bi oznanjala kraj, kjer je Marija stopila na zemljo. Nekateri od naših romarjev so bili rahlo razočarani. Zeleni so videli nekaj bolj mogočnega. A le za hip. Ko so stali pred kapelo in zagledali kamniti steber, ki stoji na kraju nekdanjega hrasta (tega so sčasoma romarji vsega razrezali, ko so odnašali njegove iveri kot spominke domov), jih je prevzelo fatimsko vzdusje, skozi spomin se jim je utrla fatimska zgodba, v srcu jim je odjeknilo fatimsko sporočilo. Vodstvo svetišča je našim duhovnikom — bilo jih je osem — rezerviralo oltar v kapeli od 9-12,30 dopoldne. Ob 9.30 je stopil k oltarju sedaj že rajni g. Jože Vidmar, da opravi občestveno mašo. Nismo slutili, da so mu dnevi zemeljskega potovanja šteti in da bo njegova pridiga njegov labodji spev. Z zaneseno besedo se je Mariji zahvaljeval za milost, da smo mogli Slovenci iz zamejstva priti k Njej, ki nam je postala tako domača že v času zadnje vojne vihrje; govoril nam je o važnosti Marijinega naročila za nas vse, spodbujal nas je, da se vrnemo domov polni ognja za Marijino čast in rast božjega kraljestva med našim narodom. Raznežil se je sam in raznežili smo se mi. S solzami v očeh smo dali prostor še drugim, ki so prišli Marijo počastiti.

Popoldne so mnogi obiskali rodno vas Lucije, Aljustrel, kjer so se slikali z eno od Lucijinih sester. Drugi so šli na sprehod v okolico, saj se da biti v Fatimi na vsak korak sam s seboj in svojim Bogom. Fatima kar vabi k pogledu vase in k duhovni obnovi. Mnogi so našli tudi pot v kapelo, kjer je dan in noč izpostavljeno Najsvetejše in Bogu posvečene device, odete v belo obleko, bolj podobne angelom z neba kakor ljudem, nenehno prosijo za mir na svetu in molijo po namenih sv. očeta.

Na večer smo se še zbrali v baziliki rožnega venca na severni strani globeli. V svetišču je petnajst oltarjev, posvečenih petnajstim rožnovenskim skrivnostim. Na levi in desni strani glavnega oltarja čakata vstajenja oba mala vidca Francek in Jacinta. G. Franc Brumnik, vodja slovenske dušnopastirske pisarne v Celovcu, je najprej podal zelo lepe misli v zvezi s pomenom Fatime za našo vero, duhovno rast in narodov preporod, nato pa so zaorile pote litanijske Matere božje z odpevi, gotovo prvič, odkar to svetišče stoji.

Po večerji smo se v skupinah vračali v tajinstveno globel. Veter je podil oblake, iz bazilike, ki se zapre vsak večer ob enajstih, so žarela osvetljena okna, zvonik sam je blestel v luči žarometov, ob kapeli v globeli pa so utripale poučujoče se sveče — simbol našega življenja. Pravkar je prišla skupina italijanskih duhovnikov; pozno v noč so se tako opravičevali svete maše; prisostvovali smo jim v molku, vsak zatopljen v svoje misli, prevzet svojih želja in prepoln svojih prošnja.

Kakor polnočni duhovi smo se vračali v svoje sobe k počitku, presunjeni od vsega, kar smo doživeli, videli, občutili, slišali, gledali. Bil je dan, ki ga je naredil Gospod.

Dosegel je častitljivo starost

V Avstriji je duhovnik Johann Sponring praznoval 104-letnico svojega rojstva. Če bo Bog dal, bo ta častitljivi duhovnik praznoval v kratkem osemdesetletnico nove maše.

Iz popotne torbe

Torba ni kriva, če je že dolgo časa nihče ni vrgeč čez ramo. Pa pustimo to. Danes je spet tu. Naj kar razgrne pred nas, kar je nabrala.

Zunaj je zavijala burja, ko smo sedeli v gostilni na Krasu. Ni nas zeblo. Cesar ni naredila peč, je dopolnilo vino. Pogovor je nanesel na Kras. Zadnje čase dosti gorijo in pišejo o Krasu. Takole so rekli možaki: res ne veš, kaj vse to pomeni. Eni bi nas radi zadušili s tovarnami, drugi pa spremenili v muzej. Govorijo o nekkih rezervatih, o zanimivem kraškem rastlinstvu, o zgodovinski kraški hiši, o kraških pojavih. Saj ni kaj reči, lahko da imajo dobre namene. Na eno pa so hote ali ne hote pozabili: na nas, ki na Krasu živimo. Na človeka so pozabili. Pač zato, ker smo Kraševci Slovenci. O nas ne govorijo, še manj pišejo. Niti na to se ne spominjajo, da bi nas potem, ko nam bodo z razlastitvami vse pobrali, vtaknili v poseben rezervat, kakor Amerikanci poslednje Indijance... V tržaški občini domačini težko dobimo dovoljenje za zidanje hiše. Tržaški bogataši ga kmalu dobijo. Potem pravijo, da je treba ohraniti zgodovinski značaj kraške hiše, ki je res nekaj posebnega. Jaz sem tudi za to, je rekel brihten mož. Naj nam dajo denar, da jih olepšamo v nekdanjem slogu. Nekaj pa je treba vedeti. Dovolijo naj nam, da si postavimo tudi bolj moderne hiše, zdrave, z velikimi okni. Pri meni doma je živina v lepšem in bolj zdravem poslopju kakor jaz. Tudi mi ljudje bi radi imeli lepe domove...

ZADEVA NASIH PRIIMKOV

Na Proseku sem imel opravka pri znanu. Ko sva končala, sem zasuka pogovor na druge reči in odprl ušesa, da bi kaj ujel za torbo. Med drugim mi je povedal, da je tudi on podpisal poziv (doslej je menda o njem pisal samo *Katoliški glas*) Prosečanov raznim strankam in organizacijam, naj dosežejo, da bodo oblasti uradno vrnilo Slovincem njihove priimke, kakor so jim jih uradno vzele. Omenil sem, da so nekateri glede tega črnogledi. Lahko bi se zgodilo, da marsikdo ne bi hotel sprejeti nazaj svojega nepoplačanega slovenskega priimka. »E, ravno zato je to potrebno,« je pripomnil prijatelj. »Takrat se bo pokazalo, kdo še kaj da na svojo narodno čast. Sicer pa nisem črnogled. Slovenci dobivamo ugled. Tržačani so začeli spoznavati, da bi Trst zelo težko živel brez širšega slovenskega zaledja na tej in na oni strani meje. Zato pa moramo še bolj glasno terjati svoje pravice. Zdaj na meji že delijo dobrodošlice gostom v slovensčini. Tudi napise nam bodo morali dati in še marsikaj. ACI (avtomobil-

ski klub) je na starem sedežu razobesil v štirih jezikih sporočilo, da se je preselil na drugi sedež. V štirih jezikih (tudi v špansčini), a ne v slovensčini! Za tuje, ki jih ni, dajo obvestilo v njihovem jeziku, za slovenske domačine ne. Sramota!

Ker smo že pri priimkih, naj potegnem iz torbe še eno novico. Imel sem opravka z mlajšim slovenskim fantom. Tudi njegovi družini so nasilno spremenili priimek. Moral sem mu dati neko pobotnico. Ko sem mu jo izročil, jo pogleda in pravi: ne, ne bo prav. Kako ne, sem vprašal. Slovenski priimek, prosim. Zahteval sem, pa so mi vrnilo slovenskega. Z veseljem sem napisal drugo pobotnico. Še enkrat mi jo vrne s ponosnim nasmehom: še kljuko, prosim. Moj priimek ima na koncu kljuko... Vsa čast, dragi fant in naj te posnemajo vsi, ki jim je to potrebno!

Ko sem šel skozi Opčine, je mladeniško mahal po cesti »češke matere slovenski sin« dr. Hlavaty. Narodno zavednemu sedemdesetletniku in znani dobričini naj Bog nakloni še dolgo vrsto zdravih let!

ZANIMIVA IZ BOLJUNCA

Na ustih vseh zavednih Slovencev je te dni Boljunc. Moral sem jo mahitati tja. Zgledal sem se pri prijatelju in znanu v baru. Povedal je marsikaj zanimivega in duhovitega. Navadno je bil črnogled, tokrat pa ne. »Veste,« pravi, »govoril sem z mladim slovenskim športnikom. Veliko jih je danes in to me zelo veseli. Še bolj me veseli, kar mi je ta športnik pravil. Rekel je, da je pet točk, po katerih lahko merimo narodno zavest vsakega Slovenca pri nas. Ne bom našteval vseh. Prva je seveda jezik, zelo značilni pa sta drugi dve: prepričanje, da moramo imeti Slovenci lastno narodno politično predstavništvo, in odločno nasprotovanje razlaščenju slovenske zemlje. Zelo dobro. To danes na lastni koži čutimo v dolinski občini, jutri bodo lahko na vrsti drugi slovenski kraji.

Prijatelj je potem na dolgo in široko govoril o tovarni Veliki motorji. Po njegovem je ne bi smeli postaviti v Boljunc. Če bi jo vsilili, bi morali dati zelo visoko odškodnino. Sicer pa pravi, da bodo naleteli na vodo pod zemljo. Seveda se ne bodo hoteli vdati. Poskusili bodo še na Krasu. Tam bo pa tovarna zaradi velike teže zdrknila v kraške podzemne votline. In potem je ne bo več... Mislim, da sem se zbudil iz sanj, ko je mož končal. Še bolj sem začutil, kako je na našem narodnem telesu zazijala velika rana in se zgrozil ob misli, kako malo je dobrih in iskrenih zdravnikov, da bi jo zdravili.

A. Lj.

Slovenske potrebe in zahteve pred goriškim občinskim svetom

Zadnje čase je prišlo na dan več nujnih zadev, ki zelo živo zadevajo slovenske potrebe v goriški občini. O nekaterih je bilo govora že več časa, a še nikjer ni pozitivnih rezultatov. Zato sta slovenska občinska svetovalca dr. Slavko Bratina in dr. Andrej Bratuž vložila na goriškega župana Martina dve interpelaciji in nujnostni predlog, o katerem naj se izreče občinski svet.

Prva interpelacija se nanaša na točno izvajanje zakona z dne 31. 10. 1966, ki odpravlja fašistična določila o prepovedi tujih imen otrokom. Po sedanjem zakonu se lahko za imena otrok pripadnikov kakorkoli priznane narodne manjšine uporabljajo črkopis manjšinskega jezika in tudi posebna diakritična znamenja. Ker pa se na goriškem anagrafskem uradu ne držijo vedno točne pravopisa, zahtevata slovenska svetovalca, naj se imenuje uradnik, ki obvlada slovenski jezik in ima za to primerno izobrazbo (klasično maturo na slovenskem liceju). Svetovalca SDZ zato vprašujeta župana, ali s tem soglašata ter kdaj se bo to imenovanje izvedlo.

Druga interpelacija slovenskih svetovalcev zadeva božično obdarovanje goriških sirotišč s strani občinske uprave. Med temi pa ni bil nikdar vster Zavod sv. Družine v ul. Don Bosco. Zato izražata upanje, da bo župan posredoval tudi za obdarovanje gojencev tega zavoda. Na koncu slovenska svetovalca naprošata župana, naj bi odobrili sklep, po katerem bi bili slovenski otroci v tem zavodu vključeni v stalen seznam za občinsko podporo.

Svetovalca Bratina in Bratuž sta še poslala goriškemu županu predlog, ki zadeva ustanovitev slovenske trgovske strokovne šole v Gorici. V spremnem listu ugotav-

ljata, da slovenska manjšina na Goriškem in Tržaškem že več časa zahteva ustanovitev podobnih šolskih zavodov. Pristojni organi so pred časom že zagotovili, da bomo te šole dobili že v tem šolskem letu. Toda ostalo je le pri obljubi. Izgleda, da tej ustanovitvi nasprotuje zunanje ministrstvo. Opozicija rimske vlade pa izhaja iz dejstva, da bi hoteli doseči od Jugoslavije odprtje podobne šole v coni B tržaškega ozemlja. Vsekakor bi to ne smelo vplivati na morebitno odprtje strokovne šole v Gorici, saj londonski Memorandum zadeva samo Tržaško ozemlje. Znano je, da slovenski dijaki po končani obvezni srednji šoli s slovenskim obveznim učnim jezikom nimajo druge izbire kakor med učiteljskim in gimnazijsko-licejem s slovenskim učnim jezikom. Prav zato je še

TUGOMIR

V pričakovanju

Skrivnostni dogodek se bliža;
Dete prihaja sinjih oči,
šepčejo zvezde na nebu
v pričakovanju svete noči.

Tekmujejo zvezde v žarenju
vsaka najlepša postati želi,
v drhtenju vsa v žarke odeta
čudežne spet se noči veseli.

Pripravljajo angelcem spremstvo,
svetli utrinki jim delajo pot;
že nam krilatec oznanja:
Blizu je nam vsem Gospod!

V letu 1968 pripravljamo dve skupni romanji:

NA BAVARSKO V JUŽNI NEMČIJI

ter

V SVETO DEŽELO

Na Bavarskem v južni Nemčiji bomo obiskali:

- Altötting, kjer je najbolj slavna nemška božja pot;
- glavno mesto Bavarske München;
- zloglasno taborišče Dachau, kjer bo sv. maša za vse padle ali pomorjene Slovence;
- cerkev na otoku Chiemsee, kjer sta bila krščena karantanska slovenska kneževica Gorazd in Hotimir.

Odhod s posebnim vlakom v ponedeljek,

8. julija zjutraj, povratek 12. julija v petek zjutraj. Po Bavarski bomo potovali z avtobusi.

Podrobnosti tako glede tega romanja kot glede Svete dežele bomo pravočasno objavili.

Prijave sprejemajo naši dušni pastirji na Tržaškem, na Goriškem uprava Katoliškega glasa v Gorici in g. Kleindienst.

UTRIP CERKVE

Sv. oče je okrevl

Pretekli teden je sv. oče prvič po operaciji zapustil Vatikan. Na praznik Brezmadežne je položil šopek orhidej pred Marijin kip na Piazza di Spagna. Rimljani in številni romarji so svetega očeta navdušeno pozdravljali in tako izrazili veselje nad njegovim ozdravljenjem.

Televizija bo prenašala polnočno sv. mašo

Polnočno sveto mašo iz betlehemske votline bodo letos prenašali po televiziji. Prenoš bo tudi preko umetnega satelita, kar bo omogočilo, da bodo polnočnici lahko sledili skoro po vsem svetu. Naj bi tudi to služilo prebivalcem zemlje, da bi začutili, kako so si blizu in kako prav je, da živijo v miru med seboj.

Novi učni načrt za nemški katekizem

Nemški episkopat je v maju odobril nov učni načrt za katehezo za devet šolskih let. O tem načrtu je bilo precej razgovora. Dosti zanimanja je vzbudilo predavanje o katehizi za odrasle, ki ga je imel holandski pater Bless, eden izmed glavnih sestavljalcev novega holandskega katekizma za odrasle, o katerem se v svetu veliko govori in piše. Pater Bless je razložil, kako so si Holandci zamislili ta novi katekizem in katerih smernic so se držali pri sestavljanju.

posebno nujna ustanovitev trgovske strokovne šole, ki bo lahko nudila prizadetim potrebno pripravo na tem delovnem področju. Goriška občinska uprava je že v letih 1965 in 1966 podvela potrebne korake pri šolskem ministrstvu za ustanovitev omenjene šole in se tudi obvezala, da bo dala na razpolago potrebne šolske prostore.

Občinska svetovalca SDZ zato smatrata, da bi bilo priporočilo goriškega občinskega sveta v tem oziru zelo koristno. S tem v zvezi predlagata naslednjo resolucijo:

»V zvezi z dejstvom, da po končani obvezni enotni srednji šoli s slovenskim učnim jezikom v Gorici dijaki ne morejo nadaljevati študija drugje kakor na učiteljsko ali na klasično gimnazijsko-liceju s slovenskim učnim jezikom, medtem ko oi dober del le-teh hotel nadaljevati študije na strokovni šoli trgovskega značaja, ki bi jih pripravila za dela na tem področju človeške dejavnosti, kjer je veliko povpraševanja;

— zavedajoč se velikih težav, v katerih se ti dijaki in njihove družine nahajajo zaradi pomanjkanja omenjenega strokovnega trgovskega zavoda;

— ko smatra umestno in nujno ustanovitev te šole, ker bodo lahko mladi ljudje s tako izobrazbo mnogo koristili krajevemu gospodarstvu, kjer se pozna vedno večji dotok jugoslovanskih turistov in potrošnikov;

— potem ko je prejel na znanje dejstvo, da razpolaga goriška občina z zadostnimi šolskimi prostori

občinski svet v Gorici priporoča ministrstvu za javno šolstvo, naj v soglasju z vlado sklene z nujnostnim postopkom ustanoviti v Gorici trgovsko strokovno šolo s slovenskim učnim jezikom.«

GORIŠKE NOVICE

Obnovljena občinska hiša in šola v Doberdobu

Na praznik Marije Brezmadežne je bila v Doberdobu pomembna svečanost: v navzočnosti podtajnika notranjega ministrstva Guida Ceccherinija in deželnih ter pokrajinskih oblasti je doberdobski župan Andrej Jarc odprl obnovljeno občinsko hišo in šolo, ki so jo tudi razširili. Stroški obnove so znašali za šolo 32 milijonov lir in za občinsko poslopje 4 milijone lir.

Blagoslov je izvršil v imenu goriškega nadškofa škofijski kancler msgr. Rudi Klincec, ki je molitve opravil v latinščini, slovensčini in italijanščini. Solški otroci so nastopili s prizori, recitacijami in s petjem v obeh jezikih.

Tudi župan Jarc je spregovoril v obeh jezikih. Omenil je žalostno preteklost, ki je bilo deležno tudi občinsko poslopje. Ni se smelo v njem govoriti v materinem jeziku; priimki so bili poitalijančeni; otrokom se ni smelo dajati slovenskih imen. Naci-fašisti so leta 1943 občinsko hišo požgali; sedanja nova naj služi vsem, brez razlike na jezik in narodnost. Tudi šola naj bo temelj kulture naših otrok. Doberdob, ki že sto let ne pozna nepismenih, je odločen kljub preostankom čimprej nadoknaditi zamujeno, kajti časi so se spremenili in tako morejo otroci govoriti in se učiti brez strahu v jeziku njih staršev.

Podtajnik Ceccherini je nato v svojem govoru poudaril voljo republikanske Italije, da tudi tej mali občini na Krasu vlije zaupanje v pravico, ki daje smer ravnanju vlade v Rimu, ko hoče podpirati javna dela širom po državi brez kakršne koli diskriminacije. Vsako demokratično naselje je zato ponosno na tri zgradbe, ki so del njegove stoletne tradicije: cerkev, šola in občina. Te tri ustanove je treba ljubo-sumno čuvati, saj predstavljajo vse prebivalstvo.

Vsa slovesnost v Doberdobu je prijetno izvenela; vsi prisotni so imeli vtis, da so hoteli uradni zastopniki poudariti iskrene namere, ki jih gojijo do slovenske manjšine v Italiji. V šolskem poslopju je padlo v oči pomanjkanje slovenskih zemljevidov ter slik slovenskih pesnikov in pisateljev. Med povabljenici so prevladovali tisti iz socialističnega in komunističnega tabora. Ni nam znano, ali je bil župan povabil tudi slovenske demokrate. Vsaj navzoči niso bili.

Zaslužen odlikovanje

Prefekt Princivalle je preteklo soboto podelil geometru Valeriju Silvestriju bronasto medaljo za zasluge. Leta 1965 je s tveganjem lastnega življenja skočil v deročo Sočo, da bi nudil pomoč dvema tržaškima skavtom, ki sta se z gumijastim čolnom prevrnila tik nove zapornice pri ločniškem mostu. Njegovo junaško dejanje žal ni imelo uspeha, kajti deroča Soča je oba dečka odnesla in njuni trupli so naslednji dne našli v bližini Sovodenj. Geometra so le s težavo rešili njegovi delovni tovariši.

Podelitvi zasluženega odlikovanja sta prisostvovala tudi nadškof msgr. Cocolin in župan Martina. Geometer Silvestri je takoj nato odšel na most, kjer je položil šopek cvetja k spomeniku, postavljenemu v spomin obeh tržaških skavtov Cargnelija in Schwagla.

JOSEFINE STEGBAUER 44
Prevedel J. P.

„Veš li število zvezdà...?“

Po ogledu sta šla grof in zdravnik v obiskovalnico.

»Kolikor mi je znano,« je začel grof, »se je otrok danes prvič samostojno spomnil enega imena. Doslej se je spomnil le, da je to ali ono že kdaj videl, več pa ne.«

Zdravnik je odkrito povedal svoje mnenje: »Prvič sem prepričan, da bo nekoč samo malenkosten pretresljaj zadostoval, da bo spet našla spomin, in drugič: trdno sem uverjen, da je moraj biti otrok kdaj prej v Avstraliji.«

»S tem so nam odvzete vse možnosti, da bi mogli uspešno iskati svojce tega otroka,« je dodal grof. »Avstralija je velika, dragi Hanzej, zelo velika!«

»Zdaj si vsaj morem razlagati, zakaj se tu v Nemčiji nihče za otroka ni brigal in ni po njem vpraševal,« je dejal dr.

Doberdob

Miklavževanje je bilo po lepi tradicionalni navadi na predvečer z igrice »Miklavževi angelčki« in hudički ter z veseljem, jokom in radovednostjo ob razdeljevanju velikodušnega sv. Miklavža.

Brezmadežna. Zapovedani Marijin praznik je bil letos v »težkem položaju« zaradi drugih važnih pa tudi nevažnih zadev, ki so hote ali ne hote imele za posledico zmanjšano število vernikov v cerkvi, pa čeprav je lepo govoril pri drugi maši škofov zastopnik msgr. dr. R. Klincec. Popoldne je 30 otrok pristopilo v Marijin vrtec. Večerna akademija je bila kar bogata: deklamacije, petje pesmi »Dominiqne«, barvne slike o pok. g. Vidmarju in o romanju v Sotto il Monte ter dramatizirani prizor »Zaklad japonske družine«, katere dogodek je pred leti prinesel »L'Osservatore Romano« po pripovedovanju misijonarja iz Japonske. Vsem nastopajočim iskrena pohvala, mladini pa voščilo, da bi občudovali in delali za velike, neumrljive ideale!

Rajbelj

Koncem novembra je umrla v bolnišnici v kraju Luino v Lombardiji, kjer se je mudila pri otrocih, Marija Hosnar, soproga našega farana Tomaža Cudra. Rojena je bila na Jesenicah pred 50 leti in postala življenjska družica Tomaža leta 1936. Umrla je previdna z vsemi tolažili sv. vere ob navzočnosti moža, hčere Ivane in sina Aleksandra, ki v tej vasi ob švicarski meji služila svoj vsakdanji kruh. Navzoča je bila tudi hči Klara, ki s svojo družino živi v Parizu. Pokopali so jo v Luinu, daleč proč od svojega doma.

Dragemu prijatelju in neutrudnemu delavcu za blagor Slovencev v Rajblju Tomažu Cudru izrekamo najiskrenejše sožalje s prošnjo Bogu, da bi mu spomin na blago ženo bil velika tolažba, zdaj ko je ostal sam. Naj ga povezanost s svojimi otroki in krščanskimi ideali, ki so ga podpirali v delu in obrambi pravic Slovencev v dolinah med našimi gorami spremljata v njegovi osamelosti. Blizu smo mu v žalosti in želimo, da bi mu bilo naše prijateljstvo v tolažbo in pomoč, da preboli ta težki udarec.

Slovinci v Sao Paulo v Braziliji

Sredi večmilijunskega mesta Sao Paulo v Braziliji deluje kot župnik že več let g. Alojzij Ilc. Znan je tudi med brazilsko duhovščino po svoji izredni delavnosti. Uspešno mu je zgraditi mogočno cerkev, ki še ni sicer dovršena, a že služi svojemu namenu. V njej se zbirajo vsako drugo nedeljo v mesecu tudi Slovinci iz Sao Paula in okolice k svoji redni službi božji.

V novembru jih je prišlo še posebej mnogo skupaj. Cestitati so hoteli za 50-letnico življenja g. Ludviku Ceglarju, ki vsa leta, kar je v Braziliji, ljubeče povezuje Slovence iz Sao Paula med seboj, jih pridno obiskuje, širi med njimi naš tisk ter jih vzpodbuja v zvestobi do materinega jezika. Vsi ga zato cenijo kot gorečega duhovnika, zavednega Slovenca ter dobrega prijatelja.

G. jubilant je po rodu iz St. Vida pri Stični na Dolenjskem ter ima dva brata duhovnika, ki živita v Sev. Ameriki. V

Weissenberg. »Kdo ve, kaj ga je privedlo sem v Evropo! Morda je sirota brez staršev.«

»Otroci mislijo, da je Gretica cirkuški otrok,« se je zasmejal grof.

»Lahko mogoče, dragi Eberhard! Vsekakor je ta primer za mene bogata izkušnja v moji praksi in prav hvaležen sem ti, da si mi pripomogel, da sem videl tega otroka.«

Dokler so bili otroci pri Dernburgu, sta Albert in Lucija spravila pogovor kmalu na druge stvari. Ko pa jih je gospa Thorn prišla iskat, jo je Melanija takoj napadla z novico: »Pomisli, tetka, Gretica nam je povedala imena raznih dreves na sliki, nekaterim je vedela celo latinsko ime.«

Melanija se je spravila tudi nad Gretico. A ni mogla ničesar več spraviti iz nje. Gospa Thorn je Melanijo pustila pri Kerstnerjevih in odšla z Gretico sama proti domu. Med potjo ni ničesar rekla. Navadila se je počakati, da ji je Gretica sama povedala vse, kar jo je vznemirjalo. V srcu se ji je otrok zasmilil. Po njenem prepričanju so bili taki spominski utrinki za otroka le breme. Dolge dneve se je po

Knjige Goriške Mohorjeve družbe so izšle

Mohorjevske za leto 1968 so vam na razpolago. Lahko jih dvignete pri domačem g. župniku ali v Katoliški knjigarni v Gorici ali pri Fortunatu v Trstu.

Književna zbirka je tudi to leto res bogata: vsebuje pet knjig. Okusen in vsebinsko bogat je zlasti Koledar za leto 1968. Vsakdo bo segel po njem z resničnim užitkom. Pa tudi ostale knjige, in še zlasti Pokoncilski katoliški etos p. Truhlarja ter črtice dr. St. Janežiča bodo vsem vzor duhovnega veselja, novih spoznanj in pobud.

MOHORJEVKE V SLEHERNO SLOVENSKO HIŠO!

Revija cerkvenih pevskih zborov v Trstu

Zveza cerkvenih pevskih zborov na Tržaškem je priredila v dvorani Marijinega doma v Rojanu v nedeljo, 3. decembra revijo pevskih zborov, drugo v vrstnem redu. Letošnja je bila visoko nad lansko, ne le zato, ker ni ostala le v meji pevskega nastopa, temveč je bil ob tej priliki tudi javno razglašen izid natečaja za izvirno božično pesem. Izid je razglasil sam skladatelj Matija Tomc. Tako so letos izstopale kar tri točke te revije: nastop pevskih zborov, natečaj za božično pesem in proglastitev nagradencev ter izredni obisk skladatelja M. Tomca.

Uvodno besedo je prebral dr. Zorko Harej, predsednik ZCPZ. Povejmo takoj, da je bila letošnja revija kvalitetnejša od prejšnjega leta, kar je seveda razveseljivo. Kje so težave in šibke lastnosti posameznih zborov, to vedo že dirigenti sami, omenimo zato le svetlo stran. Lep uvod v prireditev je napravil zbor iz Opčin pod vodstvom St. Maliča, to je zbor, ki je ohranil zdravo tradicijo svoje preteklosti; omeniti moramo prijetno čisti glas altov. Fantje izpod Grmade so s svojo vedno večjo resnostjo zapeli pod vodstvom I. Kralja. Tretja skupina je bila prisrčna slika deklic zavoda šolskih sester pri Sv. Ivanu, ki je pravi otroški zbor, vreden vsakega nastopa. Letos so nastopile pod vodstvom H. Mamola. Sledili so pevci iz Katinare, to je skupina mladih ljudi; dirigiral je Just Lavrenčič. Prvi del je zaključil zbor iz Sv. Ivana pri Trstu, zlita enota pod vodstvom svoje mlade dirigentke N. Žerjal.

Po odmoru je stopil na oder skladatelj Matija Tomc. Njegov nastop nas je kar

presenetil in zelo počastil. Njegova dela poznamo vsi: dirigenti, organisti, pevci in poslušalci. Težko bi izrazili svoje veselje, da smo ga imeli med seboj. V ocenjevalni komisiji za predložene pesmi sta bila poleg Tomca še Lojze Mav ter glasbenik Mišel Kurajica. Tej strokovno pripravljeni trojici so bila izročena predstavljena dela, ki so presejala pravzaprav

Dr. Zorko Harej pozdravlja skladatelja Matija Tomca

vsako pričakovanje. Bilo jih je kar deset. Zveza pa se ne misli ustaviti le pri letošnjem natečaju. Prvo nagrado in priznanje je dobil openski organist in dirigent St. Malič, drugo priznani dirigent in skladatelj Ubald Vrabec, tretjo pa A. Vodopivec.

Skofov vikar msgr. Škerj je nato povedal nekaj misli. »Nastop nam je pokazal, koliko moči imamo v sebi«, to je bilo jedro njegovih besed, ki vodijo le do enega zaključka: delajmo torej in pokazimo te svoje zmožnosti, ki jih ni malo.

Mačkovljanski zbor nas tudi letos ni razočaral. Pel je pod vodstvom H. Mamola. Dr. Zorko Harej se je predstavil z zborom iz Bazovice. Prvič so letos nastopili pevci iz Boršta, katere vodi Drago Petaros. Upamo, da bodo ostali zvesti bodočim skupnim srečanjem. Deveti zbor letošnje revije je bil zbor iz Rojana, ki je brez dvoma sedaj naš najboljši cerkveni zbor. Bogato število mladih pevcev, točna in jasna intonacija ter izvajanje nelahkih pesmi nam brez dvoma potrdijo izrečeno sodbo. Zadnji ansambel je bil moški oktet, katerega vodi Z. Harej. Zaključili pa so revijo Rojančani, kot se za domačine spodobi.

Številno občinstvo je nagradilo posamezna izvajanja z dolгим ploskanjem. To je publika, ki ljubi pesem svojega naroda in svojih skladateljev ter zna oceniti izvedbo. Dolgo ploskanje je doživel dragi gost Matija Tomc.

Ta pevski nastop, ki ima vedno neko višino in kvaliteto, bi bil zato zaslužil, da bi prisostvoval tudi radijski kritik ter kritiki naših časopisov.

razred namesto v tretjega.«

»Kaj si mi hotela pokazati, mama?«

»Z mano pojdi, Gretica!«

Gospa Thorn je stopila z otrokom k omari in potegnila vrhnji predal. Spomnila se je, kako je sklenila, da tega zavoja, ki ga ji je bil dal primarij v bolnišnici, ne bo nikomur pokazala. Otrokova muka, če je kakšno stvar spoznal, a se je ni mogel natančno spomniti, jo je tudi zadrževala, da doslej tega še ni nikomur, posebno še Gretici ne, pokazala. Zdaj ji je prišlo na misel, da bi morda pogled na obleko, ki jo je Gretica nosila na dan nesreče, mogel v njej zbuditi to, kar doslej ni mogla še nobena reč, namreč njen izgubljeni spomin. Vzela je torej paket iz predala in ga razvezala. V njem je bila plava mornarska obleka.

»Poznaš to obleko, Gretica?«

Gretica je samo odkimala z glavo. Prav nič se ni zganilo v njenem spominu.

»In tu je še nekaj, Gretica. Nekaj čisto posebnega! Ko so te našli, si imela okrog vratu prav tako svetinjico kot je ta, ki ti jo je podarila gospa Pöhl. Le da nima

ITALIJANSKA TELEVIZIJA

Spored od 17. do 23. decembra 1967

Nedelja: Prvi: 11.00 Sv. maša. 12.00 Verske novice. 21.00 Semeni ničevosti, nadaljevanje. 22.15 Sportne novice. — Drugi: 21.15 Pestra oddaja. 22.10 Guverner, film.

Ponedeljek: Prvi: Samotni orel, film. — Drugi: 21.15 Sprint. 22.00 Koncert K. Monteverdija.

Torek: Prvi: 18.45 Verska oddaja. 21.00 Božič na trgu, drama H. Gheona. — Drugi: 21.15 Cordialmente, vzgojna oddaja. 22.15 Včeraj in danes, serijska oddaja.

Sreda: Prvi: Caserta, ogled mesta. 22.00 Sport ob sredah. — 21.15 Požar v Chicagu, film.

Četrtek: Prvi: 21.00 Glasbena oddaja. 22.00 Ob stoletnici Katoliške akcije. — Drugi: 21.15 Mi in drugi, vzgojna oddaja. 22.05 Gledališka in filmska kronika.

Petek: Prvi: 21.00 TV 7. 22.00 Nevihta nad Missisipijem, film. — Drugi: 21.15 Vitez nevihta, nadaljevanje. 22.00 Zoom.

Sobota: Prvi: 19.40 Duhovna misel za nedeljo. 21.00 Partitissima. 22.15 Pestra oddaja. — Drugi: 21.15 Phillis in Terry, film. 22.10 Intrigant, film.

SLOVENSKA TELEVIZIJA

Nedelja: 9.30 Z Miho Dovžanom in Gorncji - oddaja zabavne glasbe. 11.30 Junaki cirkuške arene - serijski film. 19.10 Dolgo, vroče poletje - serijski film.

Ponedeljek: 18.15 Vsi so prihajali - cikel »Lepe pesmi so prepevali«. 18.45 Kuharski nasveti.

Torek: 18.00 Film za otroke. 18.50 Obrežje - oddaja za italijansko narodno skupino v Jugoslaviji. 20.10 Dobri vojak Svejk, češki celovečerni film. 21.40 V naročju tišine - kulturna oddaja.

Sreda: 17.25 Popotovanje po Aziji - poljudnoznanstveni film. 20.40 (Ne) znana Talija - I. oddaja. 21.55 Golden Gate Quartet - z Jazz festivala v Ljubljani.

Z veliko bolečino ugotavljamo, da se na področju morale pojavljajo stališča, ki se opirajo na napačno razlago zadnjega koncila in ki skušajo poriniti v kot učiteljski nauk Cerkve, lahkomišno poskušajo prilčiti krščansko moralno posvetnim nagnjenjem kot da ni svet tisti, ki se mora vskladiti s Kristusovim zakonom, temveč Kristusov zakon svetu.

Pavel VI., 24. septembra 1967

Četrtek: 16.10 Za reber po nevsakdanjosti - TV v šoli. 17.10 Vijavaja-ringaraja - VIII. oddaja. 18.15 Dan v planinski enoti. 21.40 Internacionalni kvintet Duška Gokjoviča - II. del.

Petek: 18.15 Glasbeni magazin. 19.05 Na sedmi stezi - sportna oddaja. 19.40 Pablo Picasso - kulturni film. 20.40 Desant na Drvar - jugoslovanski film.

Sobota: 18.15 Ivan Tavčar: Visoška kronika - II. del. 20.40 Dvorni klov njegovega veličanstva človeka - Fran Milčinski Ježek. 21.30 Vagabundi - francoski ansambel ustnih harmonikarjev. 21.40 Junaki cirkuške arene - serijski film. 22.00 Gideon iz Scotland Yarda - serijski film.

VATIKANSKI RADIO V SLOVENŠČINI

Na k.v. 48,47, 41,38 in na s.v. 196 m: v ponedeljek in petek ob 21.30; v torek, četrtek in soboto ob 18.15.

Na k.v. 41,38, 31,10 in na s.v. 196 m: v nedeljo ob 11.50.

Nastov: Radio Vaticana, Via Conciliazione - Slovenske oddaje - Vaticano.

nobenega napisal.« Vzela je svetinjico v roke in jo pokazala Gretici.

Gretica jo je zamišljena vzela v roke:

»Ze takrat sem se spomnila, da sem prej enkrat tako svetinjico že videla in tak občutek sem imela, kot bi jo že vse življenje nosila.«

»Spomniš se pa ne na nobeno reč?«

»Prav na nobeno, mama!« Gospej Thorn se je odvalil kamen od srca. Odslej je vsaj ne bo več mučila vest, da namenoma skriva nekaj, kar bi Gretici morda vrnilo spomin.

»Zdaj pa res nimam nobene reči več, s katero bi ti lahko pomagala.«

Gretica je bolje čutila kot pa mogla izraziti v besedah, da je sedaj ni več stvari, ki bi ju ločila: »Saj vem, mamica, da bi vse storila, če bi mogla. Mislim, da bi sedaj že težko, zares težko šla proč od tebe.«

Gospa Thorn je vsa blažena od veselja otroka objela in poljubila. Obleko in svetinjco je dala otroku: »V svojo sobico vzemi, Gretica, saj je tvoja!«

(se nadaljuje)

TRŽAŠKE NOVICE

Rojan

Na god sv. Miklavža je nenadno umrl upokojeni šolski nadzornik Alojzij Bole. Njegova smrt je zelo prizadela rojansko skupnost. Učiteljsko službo je opravljal na Krasu, potem dolgo let pri Trevisu in po vojni v Trstu. Postal je didaktični ravnatelj v Rojanu, kasneje nadzornik slovenskih osnovnih šol in svetovalec pri šolskem skrbništvu. Pred štirimi leti je bil upokojen. Več let mu je nagajalo srce. Smrt pa mu je prinesla možganska kap. Na praznik Brezmadežne smo ga spremili k zadnjemu počitku. Imel je tak pogreb, kakor ga Rojan že dolgo ni videl.

G. Boleta bomo pogrešali pri nedeljski sveti maši, kamor je prihajal redno. Rad se je udeleževal vseh prireditev, ki smo jih imeli v Marijinem domu. Bil je dober svetovalec in je tudi rad pomagal, kjer je bilo potrebno. Bil je član škofijskega pastoralnega sveta, ki ga je g. nadškof po koncilu ustanovil za razpravljanje o škofijskih pastoralnih zadevah. Naj mu bo Bog dober plačnik. Družini izrekamo naše sožalje.

Z. S.

Župnija sv. Vincencija v Trstu

Naš rojak Pepi Bole, ki je stanoval v ulici Del Vetro 69, nas je za zmeraj zapustil. Velika množica rojakov ga je po-

spremila na zadnji poti, zadosten dokaz, kako je bil pokojnik v naši farni skupnosti priljubljen. Pogrebne obrede je opravil g. župnik iz Boljunca Marij Gerdol v spremstvu gg. F. Vončine in A. Surine. Zeni pokojnega Pepija, gospe Ivanki Bole, neutrudni članici naše Vincencijeve konference izražamo globoko sožalje z zagotovilo, da se bomo pogosto in radi v svojih molitvah spominjali duše pokojnika.

Biblični sestanek, ki je bil že četrti po vrsti, se je vršil v torek, 12. decembra v prostorih »Ognjišča« v ulici Revoltella 6. Predaval je g. kaplan od Sv. Jakoba Franc Vončina.

Te dneve se je osnovalo »Društvo Ognjiščarjev«. Člani društva pod vodstvom posebnega odbora se bodo trudili, da vzpostavljajo prijateljske stike med našimi ljudmi in širijo medsebojno vzajemnost in Kristusovo ljubezen. Za vse člane novega društva, ki bodo tudi skrbeli, da vsaj enkrat na leto po svojih močeh denarno prispevajo za vzdrževanje in delovanje »Ognjišča«, se bo vsak mesec opravila ena sveta maša po njihovih namenih. Društvo toplo priporočamo. Imeli boste duhovno osebno korist in moralno zadoščenje, da ste pomagali svojemu narodu.

Devetdnevnik k božiču bo vsak dan zvečer ob 20.30 v prostorih »Ognjišča«.

Pojasnilo g. Dušana Hreščaka

Trst, 30. novembra 1967

Spoštovano uredništvo!

V članku pod naslovom »Slovinci, Boljunc in SKGZ«, objavljenem 23. t. m. na tretji strani Vašega lista, mi pripisujete oceno politike Slovenske skupnosti, ki je nise nikoli izrekel; to, kar mi pripisujete, ne izhaja niti iz skrbnega in s tem pomembnejšega poročila o mojem posegu v razpravo o vprašanju graditve tovarne »Grandi Motori« pri Boljuncu na seji izvršnega odbora SKGZ. Spričo tega, pa tudi zaradi vprašanja, ki mi ga v članku javno zastavljate, Vas prosim, da objavite v Vašem listu sledeče pojasnilo:

1. V mojem posegu v razpravo na seji izvršnega odbora SKGZ ni šlo za politiko Slovenske skupnosti, ampak izključno za stališče, ki ga je vodstvo Slovenske skupnosti zavzelo do vprašanja graditve tovarne »Grandi Motori« pri Boljuncu. In to stališče se v bistvu glasi: Tovarna »Grandi Motori« naj se zgradi kjerkoli, nikakor se ne sme zgraditi na zemljišču, ki je last Slovencev.

2. Ni res, da sem »označil politiko Slovence skupnosti o zaščiti slovenskih koristi za oživiljanje šovinizma«, ampak sem dejal le, da stališče Slovenske skupnosti v zvezi z graditvijo tovarne »Grandi Motori« pri Boljuncu ne pomeni pravega načina za zaščito slovenskih interesov, in da se s takim stališčem ustvarjajo pogoji za poživljanje šovinizma med italijanskim delom prebivalstva. Nam, slovenskim socialistom, ne more biti vseeno, s kakšnim političnim konceptom se predstavljamo slovenski in italijanski javnosti, kakor se ne moremo zadovoljiti s politiko, ki se ravna, rekel bi iz načelnih razlogov, po ozihi, stvarno nacionalistično pojmovanih koristih slovenske manjšine v Italiji. (Čudim se, da imajo tako pojmovane koristi slovenske manjšine najbolj vneta zagonovnika prav v katoliški komponenti Slovenske skupnosti!)

3. Glede tega, »kaj so naredili drugi Slovinci, ki so v vsedravnih strankah«, pa tudi glede domneve, da »imajo (Slovinci) v vsedravnih strankah bore malo besede prav takrat, ko gre za osnovne potrebe in pravice Slovencev, ker pač vsedravnne stranke (italijanske) mislijo in prvi vrsti na lastne koristi«, pa sledeče:

Slovinci, ki se vključujejo v vsedravnne stranke, tega ne delajo samo zato, da bi nekaj dosegli izključno samo za slovensko manjšino, ampak predvsem zato, ker se politični in upravni program teh strank sklada z njihovimi pogledi na vprašanja, ki zadevajo celotno družbeno skupnost, v kateri tudi Slovinci živijo in delajo, in z načinom, ki ga vsedravnna stranka predlaga za rešitev teh vprašanj, med katere spadajo tudi ona, ki so specifična za slovensko narodno manjšino. Slovinci, ki so v vsedravnni stranki (PSU), so dosegli tudi za slovensko manjšino natančno toliko, kolikor je zanj dosegla vsedravnna stranka sama.

Ali je socialistična stranka dosegla ne-

kaj ali nič za slovensko manjšino, je vprašanje, ki ne potrebuje odgovora, ker zadošča, da pomislimo na »malenkostno« okoliščino, da se krogi okrog Slovenske skupnosti morejo neskončno hvaliti, da je vse, kar se je doseglo za slovensko manjšino, izključno njena zasluga, šele od takrat, ko so socialisti postavili ta vprašanja med pogajanjem za sklenitev politično-upravnega sporazuma med strankami levega centra. Če bi rešitev vprašanj slovenske manjšine bila odvisna izključno od prizadevanj in dejavnosti Slovenske skupnosti, »opirajoče se na lastno moč«, potem ne bi mogli razumeti, zakaj je bilanca Slovenske skupnosti, skozi vso povojno dobo, pa vse do sklenitve politično-upravnega sporazuma med socialisti in Krščansko demokracijo, tako porazno prazna in je bilo njeno opiranje na izključno slovensko moč brez vsakršne konkretne koristi za slovensko manjšino, t. j. povsem jalovo!

In če bi držalo, da vsedravnne (italijanske) stranke »mislijo v prvi vrsti na lastne koristi« (kar je razumeti, mislim, tudi tako, da jim gre, »v prvi vrsti«, za koristi italijanske skupnosti), potem bi mogli zaključiti, da je usoda slovenske manjšine v Italiji dokončno zapečaten, ker je na dlani, da slovenska manjšina, tudi v primeru, da bi bila politično enotna, ne bi mogli nikdar vsiliti svoje volje »italijanskim« vsedravnim strankam, ker so te stranke, v primeru s skromno politično močjo izključno slovenske politične formacije, neprimerno močnejše.

Le demokratični politični dialektiki med italijanskimi vsedravnimi strankami (ki zadeva, seveda, tudi odnos do slovenske narodne manjšine in njenih vprašanj) se imamo zahvaliti, če se je odprla tudi perspektiva za reševanje vprašanj naše manjšine, ne pa zato, ker si neka izključno slovenska politična formacija neskončno domišlja, da se ta vprašanja morejo reševati in dejansko tudi rešujejo izključno le po njeni zaslugi. S spoštovanjem

Dušan Hreščak

Opomba uredništva: Gospod Dušan Hreščak zagovarja svojo politiko, ker jo mora zagovarjati. Toda trije tržaški avtorji Boris Pahor v Zalivu, dr. Berdon in Drago Legiša v Mostu so dokazali, da stajanje Slovencev v vsedravnih strankah KPI in PSU pomeni za našo manjšino narodnostno asimilacijo kot je nismo okusili niti pod fašizmom. Kaj torej pomaga, akotudi ti dve stranki morda kaj dosežeta za Slovence, če se pa ti v njih narodnostno utapljajo? Primum vivere, najprej živeti! Če torej prav katoliška komponenta v Slovenski skupnosti »najbolj vneta zagovarja« koristi slovenske manjšine, kot se izraža g. Hreščak, je to naravno in zanj častno, ker se zaveda, da se bori za sam obstoj slovenske manjšine, dočim se komunisti in socialisti »borijo« za njene pravice, žagajo pa korenine njenega obstoja.

SLOVENSKO GLEDALIŠČE V TRSTU

Kulturni dom

Marija Holkova

PEPELKA

Pravljica igra v štirih dejanjih

Prevedel: Jožko Lukeš; scenograf: Demetrij Cej; koreograf: Adrijan Viles; glasba: prof. Karel Boštjančič

Režiser: Jožko Lukeš

Ponovitve: v četrtek, 14. decembra ob 16^h; v nedeljo, 17. decembra ob 16^h. **Prodaja vstopnic vsak dan od 12. do 14. ure ter eno uro pred pričetkom predstav pri blagajni Kulturnega doma; ob nedeljah in praznikih samo eno uro pred pričetkom predstav. Rezervacije na tel. 734265.**

V nedeljo, 17. decembra ob 20.30 uri v kino dvorani v **Bazovici**

Jaka Stoka

ANARHIST

Burka v dveh dejanjih

Bo to prva slovenska devetdnevnik v vrste v tej župniji. K obilni udeležbi vabi Anton Surina, slovenski dušni pastir pri Sv. Vincenciju v Trstu.

Občinski proračun

Na seji tržaškega občinskega sveta v prejšnjem tednu je bil predložen občinski proračun za prihodnje leto. Proračun predvideva primanjkljaj skoraj 4.500 milijonov lir.

Nova pesniška zbirka

Ta mesec je izšla nova pesniška zbirka prof. Vinka Beličiča »Gmajna«, ki vsebuje 25 pesmi. Knjigo je založila Mladika, risbo na naslovni strani pa je izdelal Robert Hlavaty.

Srednja šola Fran Erjavca

Profesorski zbor slovenske srednje šole v Rojanu je sklenil, da se bo šola imenovala po pisatelju Franu Erjavcu. Ta predlog je šolsko skrbništvo posredovalo občinskemu odboru, ki ga je na redni seji sprejel.

Z občnega zbora »Odbora za pomoč razlaščenecem«

Preteklo soboto je bil v prostorih starega županstva v Dolini redni občni zbor »Odbora za pomoč razlaščenecem«. Predsednik dr. Alojz Tulj je poročal o dejavnosti organizacije v preteklem poslovnem obdobju. Med drugim je omenil številna posredovanja, ki jih je vodstvo Odbora opravilo za svoje člane, ki so bili prizadežani z razlaščitvami.

Po predsedniškem poročilu je sledila diskusija, v katero so posegli številni navzoči, ki so se odločno izrekli proti nameravani razširitvi EPIT-a.

Nadzorni odbor je poročal o pregledu finančnega položaja organizacije ter predlagal obnemu zboru razrešnico.

Navzoči so soglasno odobrili delovanje odbora ter potrdili prejšnje vodstvo.

ZA KMETOVALCE

Predpisi o zaposlitvi mladine v kmetijstvu

Zakon št. 977 z dne 17. oktobra 1967 prinaša določbe o zaposlitvi mladoletnih in doraščajočih v kmetijstvu.

Zakon določa, da je v kmetijstvu dovoljeno sprejeti na delo mladino šele po končanem 14. letu starosti. Izpolnjevati je treba predpise o obveznem šolanju. Mladoletniki do 15 let starosti, ki niso več dolžni hoditi v šolo, smejo biti zaposleni največ 7 ur na dan in ne čez 35 ur na teden. Doraščajoči od 15. do 18. leta starosti smejo delati največ 8 ur dnevno in ne čez 40 ur na teden. Mladoletnik od končnega 14. do 15. leta starosti morajo imeti vsaj 30 dni plačanega dopusta na leto. Doraščajočim od 16. do 18. leta starosti pa pripada vsaj 20 dni plačanega dopusta na leto. Zaposleni mladeniči morajo predhodno in občasno na zdravniški pregled. Zadevno skrb in plačilo stroškov prevzame delodajalec. Potrdilo o zdravniškem pregledu je treba priložiti delavski knjižici. Zakon tudi podrobno našteva dela, ki jih sme mladina opravljati v določeni starosti.

S tem zakonom je zaščiten mladina, ki je zaposlena kot odvisna delovna sila v kmetijstvu. Zato je koristno za mladino in delodajalce, da poznajo te določbe in se tako izognejo nepotrebnim sporom in nevarnim posledicam.

Zadnji obrok davkov

Najkasneje do 18. t. m. je treba poravnati zadnji obrok davkov za leto 1967. Zamudniki plačajo poleg davka še občuten pribitek.

RADIO TRST A

Spored od 17. do 23. decembra 1967

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 23.15.

Dejstva in mnenja: 14.15 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Nedelja: 9.00 Prenos sv. maše iz župne cerkve v Rojanu. 11.15 Oddaja za najmlajše: »Moj oče in jaz«. Dramatizirana zgodba. Peto in zadnje nadaljevanje. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 13.00 Odmevi tedna v naši deželi. 14.45 Popevke za nedeljski popoldan. 15.30 »Okoli sveta«. Drama v treh dejanjih. 17.30 Prijatelji zborovskega petja. 20.30 Iz slovenske folklorne R. Bednarik: »Pratika za drugo polovico decembra«. 22.10 Komorni ansambl »S. Osterc« iz Ljubljane.

Ponedeljek: 11.40 Radio za šole (za srednjo šolo). Ponovitev ob 17.40. 12.10 Pomenek s poslušavkami. 13.30 Prijetne melodije. 18.30 Iz opusa Berlioz in Strawinskega. 19.30 Moj prosti čas. 20.50 Kulturni odmevi - dejstva in ljudje v deželi. 22.30 Slovenski solisti.

Torek: 12.00 Iz slovenske folklorne Rado Bednarik: »Pratika za drugo polovico decembra«. 17.20 Slovensčina za Slovence. 17.40 Radijska univerza: Danilo Sedmak: Osnove psihologije: »Zavest in podzavest«. 17.50 Pojeta Dario in Darko z Veselim dolinskim triom. 19.10 Plošče za vas, quiz oddaja. 20.35 L. Cherubini: »Il crescendo«, komična operna enodejanka.

Sreda: 11.40 Radio za šole (za prvo stopnjo osnovnih šol). Ponovitev ob 17.40. 12.10 Brali smo za vas. 13.30 Glasba iz filmov in revij. 17.20 Odvetnik za vsakogar, pravna posvetovalnica. 19.10 Zdravniška posvetovalnica. 20.35 Simfonični koncert.

Četrtek: 12.00 Tri in ena - sobotni varieté. Besedilo Danila Lovrečiča - ponovitev. 17.20 Pregled zgodovine italijanskega slovstva. Marija Kacin: »Niccolò Machiavelli«. 18.00 Zbor »Sot La Nape« iz Ville Santine. 18.30 Alojz Srebotnjak: Kraška suita. Igra orkester Slovenske filharmonije. 19.10 Pisani balončki, radijski tednik za najmlajše. 20.35 »Krog«. Radijska drama. 22.30 J. S. Bach: Kantata 106 za zbor in klavičembalo.

Petek: 11.40 Radio za šole (za drugo stopnjo osnovnih šol). Ponovitev ob 17.40. 18.00 Folklorni ansambl »Lado«. 18.30 Zbor »Glasbene Matic« iz Ljubljane. 19.10 Novele 20. stoletja: Carlo Dossi: »Ko se vname stari pancer«. 20.35 Gospodarstvo in delo. 20.50 Koncert operne glasbe.

Sobota: 12.00 Kulturni odmevi - dejstva in ljudje v deželi. 15.00 Glasbena oddaja za mladino. 16.00 Oddaja za avtomobiliste. 16.10 Pregled slovenske dramatike. Sedma oddaja. Realizem v starejši slovenski dramatik. 17.20 Cerkev v sodobnem svetu. 17.40 Lepo pisanje, vzori in zgledi mladega rodu. 18.00 Slovenski oktet pod vodstvom Valensa Voduška. 19.10 Družinski obzorik. 19.25 Izbor motivov iz operet »Pri treh mladenkah«, »Acqua Cheta« in »Havajska roža«. 20.50 Tri in ena - sobotni varieté. Besedilo Danila Lovrečiča. 21.20 Vabilo na ples. 22.40 Za prijeten konec tedna.

OBVESTILA

Nabirka za katoliške zavode

Na tretjo adventno nedeljo dne 17. decembra je pri sv. mašah v slovenskem jeziku nabirka za naša zavoda Alojzije-više in Zavod sv. Družine. Toplo se priporočamo vsem našim vernikom. Podpirajmo naše vzgojne ustanove!

Izšel je koledar »SVETOGORSKA KRALJICA« za prestopno leto 1968. Ta koledar, ki je posvečen naši slavni svetogorski Čudodelnici, že štirinajsto leto prihaja v slovenske družine. Njegova vsebina je važna zaradi pisma, v katerem je obrazložen položaj revije »Svetogorska Kraljica«. V njem je tudi priporočilo vsem Slovincem, naj bi z gorečo molitvijo in s prispevki v tiskovni sklad svetogorskega tiska pomagali, da bi grgarska pastirica Urška Ferligoj bila proglašena za svetnico. Koledar si lahko nabavite v Katoliški knjigarni v Gorici, v knjigarni »Fortuna« v Trstu, v Tržaški knjigarni in pri prodajalkah Katoliškega glasa. Istotam tudi lahko dobite 7/8 štev. revije »Svetogorska Kraljica«, ki je izšla za 250-letnico kronanja svetogorske Matere.

Širite „Katoliški glas“

DAROVI

Za Alojzije-više: Marija Vidmar v spomin na svojega brata duhovnika g. Jožeta Vidmarja 5.000; družbenica N. N. namesto cvetja na grob istega 5.000; Francka Kralj v spomin g. Jožeta Vidmarja 5.000; Fr. Gerbič v isti namen 1.000; Brezigar Ana namesto cvetja na grob pok. Frančiške Sosou 2.000; N. N. ob tridesetem dnevu smrti sogojenca v Alojzije-više Cvetka Staniča 5.000; L. B. 5000 lir.

Za Zavod sv. Družine: Z. M. 3.000; B. L. 5.000; Marija Vidmar v spomin pok. brata č. g. Jožeta Vidmarja 5.000 lir.

Za Katoliški dom: Frančiška Doles v spomin pok. msgr. Novaka 1.000; B. L. 5.000 lir.

Za Finžgarjev dom na Opčinah so darovali v spomin na pok. g. kaplana Jožeta Vidmarja: N. N. iz Rojana 5.000; Z. V. z Opčin 2.000; F. M. 2.000; M. J. z Opčin 2.000; dr. Dolenc Holstein 4.000 lir.

Marijina družba v Rojanu daruje: v spomin g. Jožeta Vidmarja za Finžgarjev dom na Opčinah 10.000 lir, za Marijanišče 10.000 lir in za Marijin dom v Rojanu 5.000 lir.

Za krožek »Ognjišče« pri fari sv. Vincencija v Trstu, ul. Revoltella 6, darujejo: Ivanka Bole v spomin pok. moža Josipa Bole 4.000, družina Zini v isti namen 5.000, družina Franceschin 5.000 lir.

Vsem dobrotnikom iskren Bog povrni!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski L. 70, osmrtnice L. 100, več 8% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

Ob spokojnem devinskem zalivu, ob vznjožju zasanjanih razvalin starega gradu, ob pljuskanju valov, ki prihajajo in se vračajo na široko morje, ob večerih, ki jih rdeči mehka zarja na sivem ozadju neba, sklonjenega na temno morsk gladino, vabi

Restavrant "Alla Dama Bianca,"

(lastnik Vilibald Metlikovec)

da v njem preživite opoldanske ure, sončno popoldne, tajinstven večer.

Bogata izbira najboljših vin, okusno pripravljene jedi, ribe vseh vrst, družinsko okolje, zelo primerno za razne skupine.

Naročila po telefonu št. 20-8137, »Da Vilko«, 34013 Duino - Devin (TS).

ZAHVALA

Iskreno se zahvaljujemo vsem, ki so z nami sočustvovali ob smrti našega predragega očeta

ALOJZIJA BOLE

Posebna zahvala naj gre g. Stanku Zorku, rojanskemu pevskemu zboru, nosilec krste in vencev, darovalcem cvetja in vsem, ki so na kakršen koli način počastili našega ljubljeneega očeta. Ze naprej se zahvaljujemo vsem, ki se ga bodo spomnili v molitvi.

Družina

Trst - Rojan, 10. decembra 1967